

Krisztus Urunkról prédikáltam nekik. Arról, hogyan küldte el Isten közénk az ő egyszülött fiát, hogyan hirdette Jézus az ígét nekünk, s hogyan halt bűneinkért kereszthalált. Valamennyi indián sírt a történet hallatán, s megvallom, nekem is könny szökött a szemembe, midőn újra átéltem a Megváltó szenvedését. Krisztus – mondtam végül – halálával váltott meg minket a bűntől. Azáltal van köztünk, hogy érettünk meghalt testében. A megváltás műve az ő halálával válhatott valóra. Vajon – kérdeztem – ha meg nem öljük, megválthatott volna-e? Vajon ha nem szenved kereszthalált, elérhette volna-e célját? A szeretet s a megváltás a halál árán teljesezhet csak be. Csupán az élhet bennünk örökké, aki halott immár. Vessétek jól a fejetekbe és szívetekbe – figyelmeztettem az indiánokat –, az élethez a halálon át vezet az út!

Imígyen fejezve be oratióm, csöndben álltam egy darabig, majd leugorva az állványról, magára hagytam a zokogó Xanut indiánjaival egyetemben, s kunyhóba mentem. Másnap reggelig imádkoztam odabent, s virrasztottam, könnyörögve az Úrhoz, világosítsa meg elmémet, helyesen cselekedtem-e.

Hajnalban indultunk vissza a hajó felé. A falu üres volt már. Senki sem búcsúzott tőlünk, magányosan, némán haladtunk egyre feljebb a domboldalon. Az első magaslatra érve visszapillantottam: a falu népe kinn állt a földnyelven, fölhallatszott hozzánk kétségbeesett jajveszékülésük. Kört alkottak, a kör közepén alaktalan tetem hevert a földön. Véres volt, hatalmas, szürke és örökkévaló.

Vörös István

EGY TAVASZI PORTRÉ

Látni, ahogy más sorsának fonalát
pödörgeti a véletlen, a pech, a szívás.
Hiába áll bőrkabátban és billenti
félre a fejét. Jó, hogy meleg van.

A tavaszt fellökte és letaposta a nyár,
csörtetett át a virágokon, elismerést keresve.
Az erdőben mindenütt hernyók lógnak
vékony fonálon. Nem tudom sajnálni őt.

Mert hülye. Jó szándékának bábójából
kimosolyog. Azt hiszed, megváltozol?
Azt hiszed, ugyanilyen maradhatsz?

Tíz év múlva narancsfák nőnek a hegyen,
valaki datolyával is megpróbálkozik, és te
átizzadt trikóban egy üveg ásványvíz előtt ülsz.

SÖR ÉS HAL

Papám gondosan összetöri
fapapucsával az üres sörös-
dobozokat. Hírek jönnek jóról
és rosszról. Köhögünk lent

a körúton, a papám a tévén
épp állomást vált. A város fölé
keveredett permetező történeteket
terít szét, egy angyal hasából

röpcédula potyog. Végzett
harsonások jelentkezését várjuk.
Repülőgépeket tart a levegőben

a világrend. A hangszerét mindenki
hozza magával. Főtt hal kerül
az asztalra, újra dobozos sör.

Mesterházi Mónika

EL VAGYOK FOGULT.

A keskeny rés színekre bontja a fényt.
Ezek a trükkök. Tükrök. Prizma és
pára. Minden jelenség valami
valódira és hihetőre vezethető
vissza, amennyiben (például)
spektrumának szubjektív szépsége,
a kiskutyás öröm, amit kivált,
nem elég a mindig ellenérvelő
tudatnak. Megfogalmazzuk, amit
érezünk, cipésmód fogalmat
talpalunk alá, idomuljon. Egy érzés
mezítláb? Egy jelenség csak úgy?